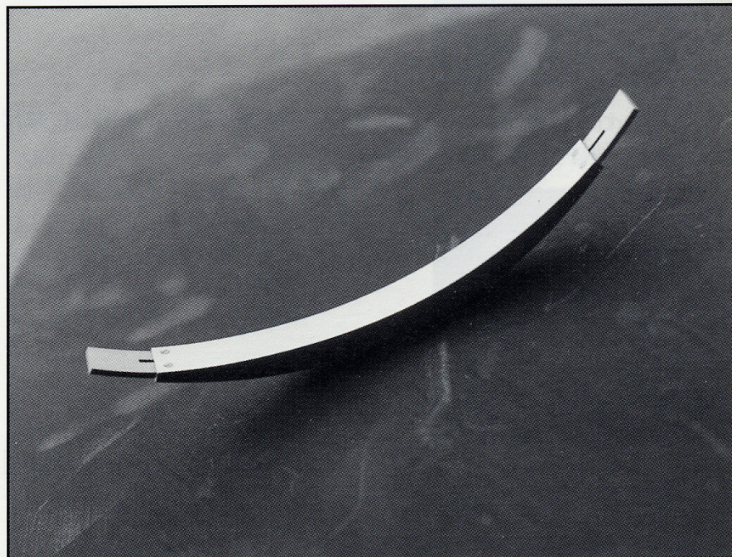

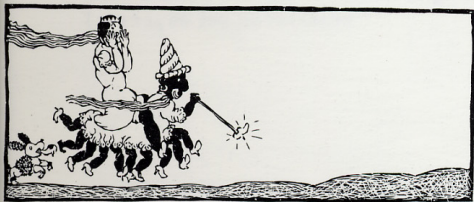
DAVID HUYCKE TOVERT GRACIEUZE VORMEN UIT EEN ZILVERPLAATJE

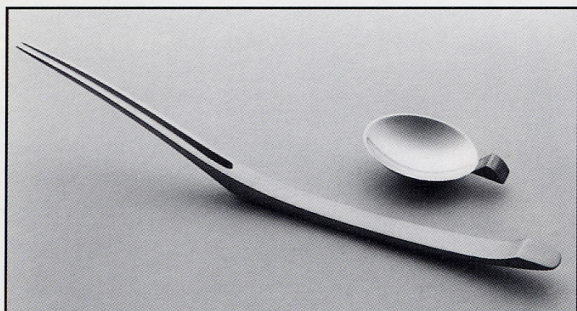
Is een delicaat ontworpen bestek een kunstwerk of een gebruiksvoorwerp? Moeten juwelen draagbaar zijn? Mag je in een zilveren schaal wel vruchten leggen? Volgens David Huycke bepaalt de ontwerper zelf of hij functioneel of decoratief werkt. Voor hem moet een vaas in ieder geval gebruikt kunnen worden. Is de vaas niet waterdicht, dan wordt ze niet verkocht. Anderzijds vindt hij wel dat diezelfde vaas ook louter als siervoorwerp op een tafel mag geplaatst worden. Men kan een zilversmid dus ook als vrije kunstenaar zien, wanneer hij objecten maakt zonder uitgesproken functie. Toch is de lijn tussen het "artistieke" en het ambachtelijke moeilijk te trekken, want het technisch aspect raakt bij een zilversmid nooit op de achtergrond. Het vergt heel wat handigheid om uit een zilveren plaat een voorwerp, al of niet bruikbaar, te smeden. Een zilversmid heeft bijna geen hulpmiddelen, enkel de hamer, het aambeeld en daartussen de plaat die moet vervormd worden.

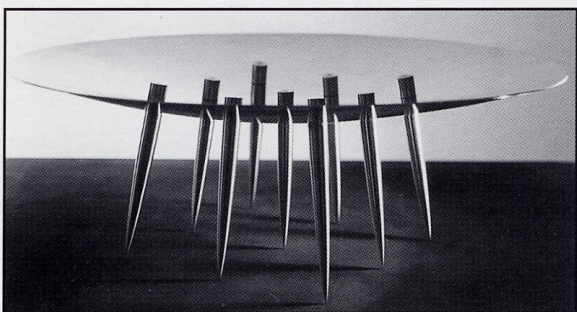
David Huycke, zout- en pepervat, 1990.
zilver en inox, 16 x 1.4 x 3 cm. Foto: David Huycke

David volgde de opleiding Juwelen-design/edelsmeden in de Sint-Lucas-academie te Antwerpen. Hij rondde die studies af met een nascholing zilversmeden en versieringstechnieken in Antwerpen en in de Nederlandse Vakschool Schoonhoven. Nu woont en werkt hij in Sint-Niklaas als zelfstandig zilversmid en juweelontwerper. Sint-Niklaas is een goede lokatie voor dit werk, want in Antwerpen, bijvoorbeeld, is men sterk op diamant toegespitst. Ongeveer drie jaar zit hij "in het vak" en in die tijd deed hij al aan verschillende tentoonstellingen mee en won hij prijzen in Oost-Vlaanderen en München. Dit jaar werd hij door het VIZO geselecteerd voor "Een schitterend feest"; een internationale tentoonstelling van hedendaags zilverwerk in Antwerpen (Provinciale Zaal, vanaf 10 september '93). Aangezien elke kunstenaar (ambachtsman) wel door één of andere stijl of stroming gefascineerd is, vroeg ik hem welke voorvaderen hij bewondert. Het antwoord was eigenlijk voorspelbaar. David Huycke heeft vooral interesse voor het kubisme: Picasso, Braque, Leger. En inderdaad, het is de kubistische eenvoud van vormen, de delicate dialoog tussen rechten en ovalen die zijn voorwerpen siert. Een raak voorbeeld om dit te illustreren is zijn set van kaasvork en mosterdpotje. Het ontwerp is origineel en zelfs een tikkeltje ondeugend. We zouden de lepel met ingekorte steel niet onmiddellijk voor een mosterdpotje houden. De vork blijft een vork, de kleine details in verhoudingen en de fijne nuanceringen maken het verschil. Deze set zou zeker geschikt zijn als industrieel produkt. David Huycke speelt met vormen. Voor een peper- en zoutvat kiest hij het licht holle silhouet van een maansikkel. Weer blijft het produkt echt bruikbaar: met het linkeruit-

David Huycke, kaasvork en mosterdpotje, 1990.
(vork: inox, 21 x 2 x 1 cm; potje: zilver, h 10 mm x d 42 mm). Foto: David Huycke

David Huycke, schaal, 1992,
zilver en brons, d 41 cm, h 15 cm. Foto: David Huycke

einde bedienen we ons van zout, met de andere kant strooien we peper. Gebruikte materialen zijn zilver en inox. De klassieke modellen van een bestek worden verlaten. Huyckes kaasmessen lijken wel mini-hakbijltjes, zijn vorken doen denken aan fondue-stokjes. Elk ontwerp is een combinatie van tinten in metaal. Het gaat om subtiele kleurschakeringen: een mes genageld met goud of een alpaca-lepel met een fijn zilveren streepje.

Wat me integreert is de geboorte van een ontwerp, hoe ontstaat een concept en hoe wordt het uitgewerkt? Huycke knutselt maquettes voor zijn grotere ontwerpen, zo kan hij verhoudingen en hoogten beter inschatten en uitdokteren hoe hij de plaat zal moeten kloppen. Voor de zilveren schaal met bronzen steunpunten werd een maquette gemaakt. In de lichte glooiing van het zilver zien we de omgeving weerspiegeld. De bronzen steunpunten zijn uitschroefbaar. Het object kan in feite volledig machinaal nagemaakt worden. Kleinere voorwerpen zoals juwelen worden eerst op papier uitgetekend. Het zijn meestal vluchtige schetsen op ruitjespapier. Ontwerptekeningen die aan klanten gepresenteerd worden, zijn meer gedetailleerd uitgewerkt. Voor het ontwerp van een ring heeft hij een soort catalogus van vormen waaruit de koper kan selecteren. Het formaat en het materiaal kan in samenspraak gekozen worden, maar de vorm en decoratie bepaalt Huycke zelf. De juwelen zijn uit verschillende kleine stukken gemaakt, ze zijn dus niet organisch gegroeid zoals het groter zilverwerk. David Huycke hoort bij de groep Belgische juweelontwerpers die eerder bij de klassieke materialen blijft. De verwerking van glas, leer of papier in zijn juwelen zegt hem niet veel. In zijn atelier toont hij me wel dat hij sinds kort met porseleinen schalen experimenteert. Maar porselein zal nooit de plaats van zilver innemen. Buiten zijn eigen atelierwerk, houdt Huycke zich bezig met zeer uiteenlopende opdrachten. Hij maakt communie-schalen voor kerken en restaureert kandelaars. Louter van uitvoerende aard was zijn medewerking aan een lezaar in de Onze-Lieve-Vrouwe Kathedraal van Antwerpen. Maar hij krijgt niet alleen bestellingen van kerken. Er werd hem zelfs gevraagd het slotje van een horloge te ontwerpen. Voor de Soroptimist, een Mechelse vereniging maakte hij een presidentiële ketting: een halsjuweel uit gepolijst massief zilver. Op dit moment werkt de zilversmid aan een bestelling van een meubelmaker: een ebbenhouten notarishamertje dat met een zilveren weegschaal-embleem moet ingelegd worden. Deze laatste opdracht houdt heel wat experimenteer-werk in, en dat ligt hem wel. Elk bestek, juweel, elke vaas van David Huycke heeft immers een zoektocht doorlopen, een grondige analyse van vorm en kleur en het resultaat blijkt altijd "schitterend" nieuw.

Sonja Quintens

Ook macht verspreidt de Gouden Berg Raangloed
Maar diep in Rinkarls hol wordt omvertogen
Deraine magd tot arbeid opgeroed
"In die machine wordt de schoen gezogen"